

(๓๑)

คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๘๖๗๙/๒๕๖๐

ศาลฎีกา

วันที่ ๑๕ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

ความแพ่ง

ระหว่าง

บริษัทนิวแฮมพ์เชอร์ อินชัวร์นซ์

โจทก์

บริษัทพลังร่วม จำกัด ที่ ๑

บริษัทท่าอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน) ที่ ๒

จำเลย

เรื่อง

ละเมิด ฝากทรัพย์ ประกันภัย รับช่วงสิทธิ

จำเลยที่ ๑

ฎีกาคัดค้าน

คำพิพากษา

ศาลอุทธรณ์

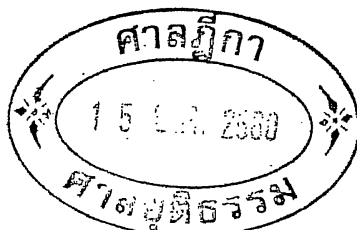
ลงวันที่ ๒๗ เดือน สิงหาคม

พุทธศักราช ๒๕๕๗

ศาลฎีกา

รับวันที่ ๑๙ เดือน สิงหาคม

พุทธศักราช ๒๕๕๘

- ๒ -

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า โจทก์รับประกันภัยรถยนต์หมายเลข
ทะเบียน สฉ - ๓๓๘๗ กรุงเทพมหานคร ไว้จากนายบุญชัย กิตติทรัพย์เจริญ โดย
เป็นการรับประกันภัยแบบประกันวินาศภัยและแบบประกันภัยค้ำจุนยินยอมรับผิดชอบ
ชอบโดยสิ้นเชิง มีระยะเวลาคุ้มครอง ๑ ปี เมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๓
เวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกา ในระหว่างระยะเวลารับประกันภัย นายบุญชัยขับรถยนต์
ที่โจทก์รับประกันภัยเข้าไปจอดบริเวณลานจอดรถสนามบินเชียงใหม่ของจำเลยที่ ๒
โดยจำเลยที่ ๒ เป็นตัวการผู้มิผลประโยชน์ร่วมหรือเป็นผู้ว่าจ้างหรือเป็นผู้ให้สัมปทาน
หรือมอบอำนาจให้จำเลยที่ ๑ ทำหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัยและรับฝากรถยนต์
ในบริเวณลานจอดรถเพื่อให้บริการแก่ลูกค้าผู้มาใช้บริการสนามบิน นายบุญชัย
ได้รับบัตรจอดรถจากพนักงานรักษาความปลอดภัยซึ่งเป็นลูกจ้างขณะปฏิบัติหน้าที่ตาม
คำสั่งหรือในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๑ เพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐานในการนำรถออกจาก

ลานจอดรถ นายบุญชัยถือรถแล้วโดยสารเครื่องบินเดินทางไปกรุงเทพมหานคร

ต่อมาวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๓ นายบุญชัยเดินทางกลับมาที่สนามบินเชียงใหม่

พบว่ารถยนต์สูญหายไปจึงร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน พนักงานรักษาความปลอดภัย
ของจำเลยที่ ๑ มีหน้าที่ต้องตรวจสอบบัตรจอดรถให้ถูกต้องและให้ลูกค้าชำระค่าจอด
รถเสียก่อนจึงจะยอมให้รถยนต์ผ่านออกไปจากลานจอดรถได้ แต่พนักงานรักษาความ
ปลอดภัยของจำเลยที่ ๑ กระทำโดยประมาทเลินเล่อละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ โดยไม่
บันทึกหมายเลขทะเบียนของรถยนต์ในบัตรจอดรถ และไม่ใช้ความระมัดระวัง
เพื่อสงวนรักษาทรัพย์สินเหมือนเช่นวิญญูชนจะพึงประพฤติ โดยไม่ตรวจสอบบัตร
ผ่านเข้าออกลานจอดรถ และยอมให้คนร้ายลักเอารถยนต์ที่โจทก์รับประกันภัยไปจาก
ลานจอดรถของจำเลยที่ ๒ อันเป็นการทำละเมิด ขณะเกิดเหตุรถยนต์อยู่ใน
ความดูแลรับผิดชอบของจำเลยทั้งสองจึงต้องร่วมกันรับผิดชอบในการกระทำละเมิดของ
พนักงานรักษาความปลอดภัยของจำเลยที่ ๑ โจทก์ขอใช้คำสั่งใหม่ทดแทนให้แก่
นายบุญชัยแล้ว เป็นเงิน ๖๒๐,๐๐๐ บาท จึงรับช่วงสิทธิของนายบุญชัยมาเรียกร้อง

ให้จำเลยทั้งสองชำระค่าเสียหายดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่
วันที่โจทก์ชำระไปวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ถึงวันฟ้องเป็นเงิน ๑๑,๖๒๕ บาท

(๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๔ -

ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงิน ๖๓๑,๖๒๕ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๖๒๐,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยที่ ๑ ให้การว่า โจทก์จะเป็นนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นอย่างถูกต้อง ซึ่งจะมีสิทธิและหน้าที่ตามกฎหมายไทยจริงหรือไม่ จำเลยที่ ๑ ไม่อาจรับรองหรือยืนยันได้ อีกทั้งโจทก์จะได้รับอนุญาตให้ประกอบอาชีพรับประกันภัยค้ำจุนจากหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบของประเทศไทยหรือไม่ ก็ไม่ปรากฏความชัดเจนในเอกสารท้ายฟ้อง และเอกสารดังกล่าวจะเกี่ยวข้องกับโจทก์อย่างไรหรือไม่ นายสติเวณ บาร์เน็ตต์ จะใช้ผู้รับมอบอำนาจและมีอำนาจมอบอำนาจช่วงหรือไม่ ก็ไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดรับรองเนื้อหาแห่งคำแปลว่าถูกต้องตามต้นฉบับจริงหรือไม่ โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเพราะฟ้องโจทก์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์รับประกันภัยโดยผิดเงื่อนไขในการรับประกันภัยค้ำจุน

และเงื่อนไขการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๗

จำเลยที่ ๑ ประกอบธุรกิจให้บริการเช่าพื้นที่ลานจอดรถไม่ใช่รับฝากทรัพย์สินหรือรับฝาก

- ๕ -

รถยนต์ บัตรจอดรถตามฟ้องไม่ใช่คำเสนอของจำเลยที่ ๑ เพื่อให้นายบุญชัย กิตติทรัพย์เจริญ หรือบุคคลอื่นใดเข้าทำสัญญารับฝากทรัพย์ แต่เป็นคำเสนอให้ผู้ที่จะนำรถเข้ามาจอดทำ สัญญาเช่าที่จอดรถ จำเลยที่ ๑ ไม่เคยรับมอบรถยนต์จากนายบุญชัยไว้ในอารักขา แห่งตนแล้วจะคืนให้ ทั้งไม่เคยได้รับบำเหน็จค่าฝากทรัพย์จากนายบุญชัย จำเลยที่ ๑ ไม่ได้ประมาทเลินเล่อ ไม่เคยละเว้นการปฏิบัติหน้าที่จึงไม่ต้องใช้ความระมัดระวังหรือ ฝีมือเพื่อสงวนทรัพย์สินเหมือนเช่นวิญญูชนจะพึงปฏิบัติ จำเลยที่ ๑ ไม่เคยได้รับ ผลประโยชน์ ร่วมสัมปทานหรือได้รับมอบอำนาจจากจำเลยที่ ๒ ให้ดูแลรักษา ความปลอดภัยสำหรับสถานที่ บุคคล ตลอดจนทรัพย์สินหรือจัดระบบพนักงาน รักษาความปลอดภัย หรือให้บริการรับฝากรถยนต์ จำเลยที่ ๒ ไม่เคยว่าจ้างให้ จำเลยที่ ๑ ทำหน้าที่ตรวจตราหรือรักษาความปลอดภัยรถยนต์ที่บุคคลภายนอก นำเข้ามาเช่าที่จอดในลานจอดรถ จำเลยที่ ๑ ไม่ทราบ่านายบุญชัยจะเป็นเจ้าของ

ผู้ครอบครองรถยนต์นำรถเข้าไปจอดที่ลานจอดรถและได้ล็อกรถไว้จริงหรือไม่ จำเลยที่ ๑

ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง โจทก์ไม่อาจรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องจากจำเลยที่ ๑ เพราะจำเลยที่ ๑

- ๖ -

ไม่ได้กระทำละเมิดต่อโจทก์ ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยที่ ๒ ให้การว่า จำเลยที่ ๒ มิได้เป็นตัวการหรือผู้ว่าจ้าง หรือมีผลประโยชน์ร่วมกับจำเลยที่ ๑ หรือมอบอำนาจให้จำเลยที่ ๑ ทำหน้าที่ ดูแลรักษาความปลอดภัยและรับฝากรถยนต์ในลานจอดรถของจำเลยที่ ๒ เพราะ จำเลยที่ ๒ ทำสัญญาให้จำเลยที่ ๑ เช่าพื้นที่ลานจอดรถและได้ส่งมอบพื้นที่เช่า ให้จำเลยที่ ๑ เป็นผู้ดูแลรับผิดชอบ การดูแลรักษาความปลอดภัยรถยนต์ที่จอดอยู่ใน ลานจอดรถและเก็บค่าบริการจอดรถอยู่ในความรับผิดชอบของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๒ ไม่ได้กระทำละเมิดหรือมีนิติสัมพันธ์กับนายบุญชัย กิตติทรัพย์เจริญ แม้โจทก์จะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่นายบุญชัย โจทก์ก็ไม่มีสิทธิรับช่วงสิทธิมา เรียกร้องเอาจากจำเลยที่ ๒ ได้ ขอให้ยกฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาให้จำเลยที่ ๑ ชำระเงิน ๖๓๑,๖๒๕

บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๖๒๐,๐๐๐ บาท นับถัดจาก วันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

(๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๗ -

กับให้จำเลยที่ ๑ ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ ๕,๐๐๐ บาท

ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๒ ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ ๒ ให้เป็นพับ

โจทก์และจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

จำเลยที่ ๑ ฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีพาณิชย์และเศรษฐกิจตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า โจทก์รับประกันภัยรถยนต์หมายเลขทะเบียน สฉ - ๓๓๘๗

กรุงเทพมหานคร ไว้จากนายบุญชัย กิตติทรัพย์เจริญ จำเลยที่ ๒ เป็นเจ้าของ

สนามบินเชียงราย แต่ให้จำเลยที่ ๑ ผู้เช่าลานจอดรถเพื่อประกอบกิจการให้บริการ

ลานจอดรถตามสำเนาสัญญาเช่าพื้นที่เอกสารหมายเลข ล.๑ สนามบินเชียงรายมีทางเข้า

และทางออกคนละทางตามภาพถ่ายหมายเลข จ.๑๗ ด้านทางเข้ามีป้อมของพนักงานของ

จำเลยที่ ๒ ทำหน้าที่ตรวจสอบรถยนต์ที่แล่นเข้าสนามบินตามภาพถ่ายหมายเลข ป.จ.๑

ภาพที่ ๑ และ ๒ ถัดไปอีกช่วงหนึ่งมีป้อมจ่ายบัตรจอดรถตามภาพถ่ายหมายเลข ล.๔

- ๘ -

และ ป.จ.๑ ภาพที่ ๓ ภายในป้อมมีพนักงานของจำเลยที่ ๑ ทำหน้าที่จ่ายบัตรจอดรถ
ให้แก่ผู้ขับรถยนต์เข้าไปภายในสนามบิน ด้านทางออกมีป้อมรับบัตรจอดรถคืนตาม
ภาพถ่ายหมายเลข ล.๔ และ ป.จ.๒ ภายในป้อมมีพนักงานของจำเลยที่ ๑ ทำหน้าที่รับ
บัตรจอดรถคืนและคิดค่าบริการจอดรถ เมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๓ เวลาประมาณ
๑๕ นาฬิกา ในระหว่างระยะเวลาประกันภัย นายบุญชัยขับรถยนต์ที่โจทก์รับประกันภัย
ไว้เข้าไปจอดที่บริเวณลานจอดรถสนามบินเชียงราย โดยได้รับบัตรจอดรถจากพนักงาน
ของจำเลยที่ ๑ ที่ป้อมทางเข้าสนามบิน ในบัตรจอดรถระบุถึงอัตราค่าบริการ
จอดรถเป็นรายชั่วโมง หากบัตรหายต้องเสียค่าจอดในอัตราสูงสุดและต้องแสดง
หลักฐานผู้ถือกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองของรถ และระบุว่าจำเลยที่ ๑ ไม่
รับผิดชอบต่อความเสียหายและหรือการสูญหายทรัพย์สินใดๆ ของผู้ใช้บริการทั้งสิ้น
ตามบัตรจอดรถเอกสารหมายเลข ป.จ.๖ นายบุญชัยจอดรถและล็อกประตูรถเรียบร้อยแล้ว

แล้วได้โดยสารเครื่องบินเดินทางไปกรุงเทพมหานคร ต่อมาวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๓
จึงเดินทางกลับ เมื่อไปที่ลานจอดรถปรากฏว่ารถยนต์ที่โจทก์รับประกันภัยไว้สูญหาย

(๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๙ -

ไป จึงแจ้งให้พนักงานของโจทก์และพนักงานของจำเลยที่ ๒ ทราบ แล้วไปร้องทุกข์
ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองเชียงราย สาขาย่อยบ้านดู่ โจทก์ชดใช้ค่า
สินไหมทดแทนเป็นเงิน ๖๒๐,๐๐๐ บาท ให้แก่นายบุญชัยเมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน
๒๕๕๓ ศดีสำหรับจำเลยที่ ๒ ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกาจึงยุติไปตามคำพิพากษา
ศาลอุทธรณ์ว่าจำเลยที่ ๒ ไม่ต้องร่วมรับผิดชอบโจทก์

ที่จำเลยที่ ๑ ฎีกาว่า การที่โจทก์ยื่นคำร้องขอแก้ไขคำฟ้องหลังจาก
สืบพยานโจทก์บางปากไปแล้ว ขัดต่อกฎหมายโดยชัดแจ้ง และเป็นปัญหาข้อกฎหมาย
อันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนนั้น ข้อเท็จจริงได้ความว่าเมื่อโจทก์ยื่น
คำร้องขอแก้ไขคำฟ้องและจำเลยที่ ๑ คัดค้านแล้ว ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตโดย
เห็นว่าเป็นการแก้ไขข้อผิดพลาดเล็กน้อย จำเลยที่ ๑ ไม่ได้โต้แย้งคำสั่งนี้ เมื่อจำเลยที่ ๑
อุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้นและได้อุทธรณ์คำสั่งนี้ด้วย แต่ศาลชั้นต้นไม่รับอุทธรณ์

คำสั่งเนื่องจากเป็นอุทธรณ์คำสั่งในระหว่างพิจารณาและจำเลยที่ ๑ ไม่ได้โต้แย้งคำสั่ง
ไว้ จำเลยที่ ๑ ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่รับอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์เห็นว่า

เป็นอุทธรณ์ไม่ขัดแย้งต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕
วรรคหนึ่ง จึงไม่รับวินิจฉัย จำเลยที่ ๑ ฎีกา ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกา แต่ต่อมามี
คำสั่งใหม่ศาลอุทธรณ์มีคำสั่งยืนตามคำปฏิเสธของศาลชั้นต้นที่ไม่รับอุทธรณ์คำสั่งนี้
จึงเป็นที่สุดตามมาตรา ๒๓๖ ให้เพิกถอนคำสั่งรับฎีกา เป็นไม่รับฎีกาคำสั่งของจำเลยที่ ๑
เห็นว่า เมื่อศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับฎีกา หากคำสั่งนั้นไม่เป็นที่พอใจของจำเลยที่ ๑
และประสงค์จะให้ศาลฎีการับฎีกาของจำเลยที่ ๑ ไว้พิจารณา ก็ชอบที่จะยื่นคำร้อง
อุทธรณ์คำสั่งที่ไม่รับฎีกาเพื่อให้ศาลฎีกามีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดอันมีผลให้รับฎีกาไว้
พิจารณา แต่จำเลยหาได้กระทำเช่นนั้นไม่ จึงมีผลให้คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่รับฎีกาถึงที่สุด
ตามมาตรา ๑๔๗ วรรคสอง ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย และที่จำเลยที่ ๑ ฎีกาว่า โจทก์
ไม่ได้นำพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องมาสืบเพื่อยืนยันว่าโจทก์เป็นนิติบุคคลได้รับอนุญาตให้
ประกอบธุรกิจรับประกันวินาศภัย และได้มอบอำนาจกับมอบอำนาจช่วงให้ฟ้องคดีนี้

จึงรับฟังไม่ได้ว่าโจทก์มีอำนาจฟ้องนั้น จำเลยที่ ๑ ให้การไว้ในข้อ ๑ ว่า โจทก์จะ
เป็นนิติบุคคลจัดตั้งขึ้นโดยถูกต้อง และมีสิทธิหน้าที่ตามกฎหมายไทยจริงหรือไม่

- ๑๑ -

จำเลยที่ ๑ ไม่อาจรับรองหรือยืนยันได้ อีกทั้งโจทก์จะได้รับอนุญาตให้ประกอบอาชีพ
รับประกันภัยหรือไม่ ก็ไม่ปรากฏความชัดเจนในเอกสารท้ายฟ้อง รวมทั้งเงื่อนไขในการ
อนุญาตตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข ๓ ก็ไม่อาจทราบว่าจะเกี่ยวข้องกับโจทก์อย่างไร
หรือไม่ ส่วนนายสตีเว่น บาร์เน็ตต์ จะเป็นผู้รับมอบอำนาจโดยชอบ และมีอำนาจ
มอบอำนาจช่วงให้นางธีราพร วัชรยานุกุล หรือไม่ ก็ไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดรับรองคำแปล
เอกสารว่าถูกต้องหรือไม่ เห็นว่า คำให้การของจำเลยที่ ๑ ดังกล่าวเป็นคำให้การซึ่ง
ไม่มีเหตุแห่งการปฏิเสธจึงเป็นคำให้การไม่ขัดแย้ง ไม่ขัดด้วยมาตรา ๑๗๗ วรรคสอง
จึงไม่มีประเด็นในข้อนี้ แม้ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยให้ก็เป็นการไม่ชอบ ถือว่าเป็นข้อที่ไม่ได้
ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ ต้องห้ามตามมาตรา ๒๔๙ วรรคหนึ่ง
(ที่ใช้บังคับขณะยื่นฟ้อง) ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยเช่นกัน

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ ๑ ว่า จำเลยที่ ๑

ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์หรือไม่ โดยจำเลยที่ ๑ ฎีกาว่า จำเลยที่ ๑ มิได้ทำสัญญารับฝาก
รถไว้กับผู้เอาประกันภัย แต่เป็นกรณีจำเลยที่ ๑ ให้เช่าที่จอดรถ การที่คนร้ายลัก

(๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๑๒ -

รถยนต์ของผู้เอาประกันภัยไปไม่ใช่ความประมาทของจำเลยที่ ๑ จึงไม่ต้องรับผิดชอบ
ต่อโจทก์ นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้จากทางนำสืบของโจทก์และจำเลย
ที่ ๑ ว่า จำเลยที่ ๑ เช่าลานจอดรถจากจำเลยที่ ๒ โดยจำเลยที่ ๑ จัดให้มี
พนักงานของจำเลยที่ ๑ ประจำอยู่ที่ป้อมทางเข้าลานจอดรถเพื่อแจกบัตรจอดรถ
ให้แก่ผู้นำรถเข้ามาจอด และจัดให้มีพนักงานของจำเลยที่ ๑ ประจำอยู่ที่ป้อม
ทางออกเพื่อรับบัตรจอดรถคืนจากผู้ขับขี่รถออกจากลานจอดรถและคิดค่าบริการ
ในการจอดรถ ดังปรากฏอัตราค่าบริการจอดรถที่ระบุไว้ในบัตรจอดรถเอกสารหมายเลข
ป.จ.๖ เมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๓ นายบุญชัย กิตติทรัพย์เจริญ ผู้เอาประกันภัย
ขับรถเข้าไปในลานจอดรถและได้รับบัตรจอดรถจากพนักงานของจำเลยที่ ๑ แล้ว
ผู้เอาประกันภัยนำรถไปจอดในลานจอดรถล็อกประตูรถและเก็บกุญแจรถไว้ที่
ผู้เอาประกันภัย แล้วโดยสารเครื่องบินไปกรุงเทพมหานคร โดยในระหว่างจอดรถพนักงาน
ของจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ดูแลรถของผู้เอาประกันภัย หากผู้เอาประกันภัยประสงค์จะ
นำรถออกจากลานจอดรถต้องแสดงบัตรจอดรถ หากไม่มีบัตรจอดรถมาแสดงพนักงาน

ของจำเลยที่ ๑ จะไม่อนุญาตให้นำรถออกจากลานจอดรถ การปฏิบัติระหว่างจำเลยที่ ๑ กับผู้เอาประกันภัยเช่นนี้ แสดงว่าผู้เอาประกันภัยส่งมอบรถให้จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๑ ยอมรับรถมาอยู่ในความอารักขาของจำเลยที่ ๑ แล้ว เข้าลักษณะสัญญาฝากทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๗ จึงถือได้ว่าจำเลยที่ ๑ กับผู้เอาประกันภัยตกลงทำสัญญารับฝากรถของผู้เอาประกันภัยแล้ว ต่อมาวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๓ ผู้เอาประกันภัยเดินทางกลับมาที่จอดรถปรากฏว่ารถสูญหายไป โดยบัตรจอดรถยังอยู่ที่ผู้เอาประกันภัย แสดงให้เห็นว่า เหตุที่รถสูญหายไป จากความประมาทเลินเล่อของพนักงานของจำเลยที่ ๑ ที่ไม่ตรวจสอบบัตรจอดรถและไม่ตรวจสอบความเป็นเจ้าของรถให้ละเอียดรอบคอบก่อนที่จะอนุญาตให้มีการนำรถของผู้เอาประกันภัยออกไปจากลานจอดรถ ถือได้ว่าเป็นความประมาทเลินเล่อของลูกจ้างของจำเลยที่ ๑ ที่ไม่ตรวจสอบการนำรถออกจากลานจอดรถ

ให้ดี ทำให้คนร้ายสามารถลักรถของผู้เอาประกันภัยขับผ่านออกจากลานจอดรถไปได้

อันเป็นการกระทำละเมิดในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๑ เช่นนี้ จำเลยที่ ๑ นายจ้าง

(๓๑ ทวี)

สำหรับศาลใช้

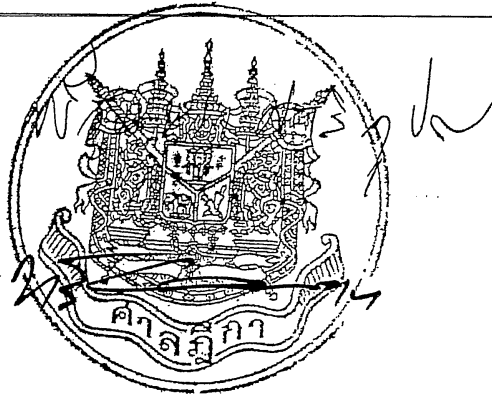
- ๑๔ -

จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยในราคารถยนต์ที่สูญหายไป เมื่อโจทก์
 ผู้รับประกันภัยได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยแล้ว จึงเข้ารับช่วงสิทธิของ
 ผู้เอาประกันภัยเรียกร้องเอาค่าเสียหายจากจำเลยที่ ๑ ได้ จำเลยที่ ๑ จึงต้องรับผิด
 รับผิดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ ส่วนที่จำเลยที่ ๑ อ้างว่า มีเงื่อนไขที่ระบุไว้ใน
 บัตรจอตรงว่าบริษัทไม่รับผิดชอบความเสียหายและหรือการสูญหายทรัพย์สินใด ๆ
 ของท่านแต่อย่างใดนั้น เห็นว่า เป็นเงื่อนไขที่จำเลยที่ ๑ กำหนดขึ้นเพื่อให้จำเลยที่ ๑
 พ้นความรับผิดตามเงื่อนไขที่จำเลยที่ ๑ กำหนดขึ้นแต่ฝ่ายเดียว ไม่มีผลเป็นการยกเว้น
 ความรับผิดในการกระทำของจำเลยที่ ๑ ที่ศาลกลางทั้งสองพิพากษาให้จำเลยที่ ๑
 รับผิดใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์นั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น
 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ.

นายศรีอัมพร ศาลิคุปต์

นายเกษม เกษมปัญญา

นายทวี ประจวบลาภ

หมายเหตุ มีคำรับรองของประธานศาลฎีกาแนบท้าย

คดีหมายเลขแดงที่ ๘๖๗๙/๒๕๖๐

ศาลฎีกา

วันที่ ๓ เดือน ๓ พ.ศ. ๒๕๖๑ พุทธศักราช

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีนี้ได้ทำคำพิพากษาโดยนายเกษม เกษมปัญญา

ได้ร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะและมีความเห็นพ้องกัน ดังลงลายมือชื่อไว้ในต้นร่าง

คำพิพากษาแล้ว แต่เนื่องจากนายเกษม เกษมปัญญา พ้นจากตำแหน่งไปก่อนที่จะลงลายมือชื่อ

ในคำพิพากษานี้ จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

(นายพรเทพ อัมพรกลินแก้ว)

ศาลฎีกา รองประธานศาลฎีกา

ปฏิบัติราชการแทนประธานศาลฎีกา